

عنوان مقاله:

مصادیق بی ثبات ساز موثر بر شکنندگی دولت ترکیه از زمان روی کار آمدن حزب عدالت و توسعه تا سال ۲۰۱۸

محل انتشار:

فصلنامه ژئوپلیتیک، دوره 18، شماره 67 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 39

نویسندگان:

Hussein Samiei Esfahany - کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

Hadi Aazami - دانشیار جغرافیای سیاسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران.

Mehdi Mottaharnia - دانشیار علوم سیاسی و روابط بین الملل، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قم، قم، ایران.

Ali Reza Samiei Esfahany - دانشیار علوم سیاسی و روابط بین الملل، دانشگاه یاسوج، یاسوج، ایران.

خلاصه مقاله:

حفظ ثبات سیاسی برای مشروعیت بخشیدن به حاکمیت، کارآمدی در تامین خدمات رفاهی و افزایش وزن ژئوپلیتیک در نظام بین المللی از مهم ترین کارکرد های یک نظام سیاسی است. دولت با بی ثباتی سیاسی بالا، شکننده نامیده می شود. هدف اصلی این پژوهش شناسایی و بررسی عوامل و مصادیق بی ثبات ساز و همچنین متغیرهای تاثیرگذار بر شکنندگی دولت ترکیه است. یافته های پژوهش به دو روش کتابخانه ای و پنل خبرگان بدست آمده است. ۲۹ متغیر در ۹ دسته مورد نظر شوارتز STEEPVASL طبقه بندی گشت و برای هر کدام، وضعیت ترکیه به تفصیل تشریح گردید. در مرحله بعد، با استفاده از داده های کمی شاخص دولت های شکننده بنیادی برای صلح تحلیل کمی مصادیق بی ثباتی ترکیه انجام شد. و در پایان بر اساس نظرات خبرگان ترکیه شناس، یافته های پژوهش نشان می دهد که افزایش شکاف قومی- مذهبی، شکنندگی اقتصادی، شکایات گروهی گسترده، عدم عدالت فضایی، افزایش پناهندگی و آوارگی، حمایت سیاسی، اقتصادی و لجستیکی کنش گران خارجی از گروه های اپوزیسیون، سرزمین آسیب دیده بواسطه درگیری، سیاست های هیدروپلیتیک، فساد مالی و تقابل حزب عدالت و توسعه با جریان گولنیسم بیشترین اثر را بر شکنندگی دولت ترکیه دارند.

کلمات کلیدی:

بی ثباتی سیاسی، دولت شکننده، حزب عدالت و توسعه، ترکیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1814414>

